Av

Benim gibi bir adamı tanısam, ilk işim kaçmak olurdu. Ama ben de kimseyle arkadaşlık kurmam zaten. Sessizce gider, sessizce dönerim. Temiz avla dönerim. Her zaman kurallara uyarak avlanmasam da, iyi avlanırım.

Doğdum doğalı ormanlarda, dağlardayım. Yağmur, bataklık, leş kokusu... Bunların hepsi hayatımın parçası. Bana her şeyi babam öğretti, ona da babası öğretmiş. Nesillerdir avlanarak geçiniriz. Ucu kimseye dokunmadan, kendimize yetecek kadar (bazen biraz daha fazla) avlanırız. Daha doğrusu avlanırdık.

Galiba ben ailenin yüz karasıyım. Soyumuz buraya kadarmış. Karım bile kaçıyor artık benden. Belki de babam beni düzgün yetiştiremedi. Bilmiyorum, başkalarına suç atıyorum sürekli. Başıma gelenler için hayatı suçluyorum. Ama anlamı yok artık. Ben kötü biri değilim, sadece işler yolunda gitmedi.

Yakınlarda bir orman var. Kötü bir havası vardır oranın. Kimse gitmez. Gidip de dönmeyenlerin hikayelerini duymak için bir şey yapmana gerek yok. Yakınlarındaki köylerde biraz durmak yeterleri. Ama gidip geri dönmeyenlerin hikayesinden daha fazla olan şey, ormandan köylere inen yaban domuzlarının hikayesidir. Herkes biliyor ki bu orman yaban domuzu kaynıyor. Bir avcı için cennet gibi, para kazanmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Zaten muhtemelen bu son çarem, yakında öleceğimi biliyorum.

Sabahın erken saatlerinde ormana gittim. Hafiften esen rüzgar hoşuma gitmişti. Epey uzun ve sık ağaçlar vardı, toprak yumuşaktı. Dalların çoğu yukarıdan gelen ışığı kesiyordu ama yine de aralardan geçen ışık hüzmeleri ormanı aydınlatıyor ve güzel bir görüntü oluşturuyordu. Bu ormanda kaybolan avcılar muhtemelen acemilerdi. Şimdiye kadar sıradışı bir şey yoktu. Hayatım boyunca yukarıdaki dağlarda avlanmıştım, kendime güveniyordum.

İzinsiz yaban domuzu avlamak benim için yeni değildi. Bu şeyler ne kadar zenginlerin spor aracı olsa da aynı zamanda çok iyi bir para kaynağı. İzler beni bir kuru dere yatağına götürdü. Buradaki izler biraz karışıktı. Domuz ileri geri yürüyor, sürekli yön değiştiriyordu. Korkmuş gibiydi.

Buradan sonra hafif bir tepeye doğru tırmanıyordu. Sekerek gittiği için izleri takip etmesi biraz zorlaştı. Ağaçların arası iyice daralmaya başlamıştı ki tepenin arkasına ulaştım. Buradaki ağaçların bazıları zarar görmüştü, gövdelerinde kırıklar vardı. Domuzun izlerini aradım ama bulamadım, birkaç parça tüy buldum ki yerde bir kan birikintisi gördüm. Kan toprağa dağılmamıştı. Akmamış da dökülmüş gibiydi. Daha sonra biraz ileride domuzu gördüm. Ölmüştü ve tamamen parçalanmış gibiydi.

Domuzu ilk gördüğümde şansıma lanet ettim. Başka kimin bu ormanda domuz avına çıkmaya cesaret ettiğini merak ettim. Ama niye domuzu burada bırakmıştı ki. Domuz parçalanmış gibi görünüyordu, kim yaptıysa domuzu telef etmiş diye düşündüm.

Domuzun leşine biraz daha yaklaştım. Yaklaştıkça iğrenç bir koku gelmeye başladı. Kokunun domuz leşinden geldiği kesindi, gittikçe koku artıyordu. Daha da yaklaştım ve... Bunu yapan bir insan olamazdı, bıçak kesiği gibi değildi. Ama bir diş kesiği gibi de görünmüyordu. Tamamen parçalara ayrılmıştı. Keskin olmayan bir şeyle parçalanmıştı. Ayrıca parçalar çok dağınıktı. Kanın yanında kokunun kaynağı olduğunu düşündüğüm iğrenç bir şey daha vardı.

Biraz etrafıma bakındım. Başka bir iz aradım. Belki etrafta birkaç yaban domuzu daha vardır diye düşündüm. Telef olmuş bir hayvandan bana fayda gelmez.

Domuz izleri ararken farklı bir iz buldum. At toynağına benziyordu, ama at değildi. Tirna hiç değildi. İkisi için de çok daha büyüktü. Ayrıca iki farklı toynak izi var gibiydi. Genelde izler birbirinin aynısı olur. Arada bir de bir kuyruğun yerine vurması gibi bir iz vardı. Sanki kalın bir kuyruğun ağır ağır yere değdiği, süründüğü bir iz.

Biraz takip ettim, merakıma yenik düştüm. İzler çok garipti. Belli bir örüntüsü yoktu, sürekli değişiyordu. Bir şeye benzetecek olsam, sarhoş bir adamın arkasında bıraktığı izlere benziyordu. Bir süre daha takip ettim. Belki bir şey bulurum umuduyla ve merakla.

İzler kaybolmaya başlamıştı. Sürekli yön değiştirerek gidiyordu ve ben de onu takip ederken geri dönüş yolumu hatırladığımdan emin olmaya çalışıyordum. İzlerin yok olmaya başladığı yerde biraz durdum ve etrafıma baktım. Gökyüzüne baktım. Kahretsin, güneş kaybolmaya başlamış ve ağaçların arasından ormana sızan ışık iyice azalmıştı. Uzun bir süredir izleri takip ediyor olmalıydım.

Geri dönüp yarın tekrar gelmem gerekiyordu. Bu ormandan elim boş döneceğimi hiç düşünmemiştim. Kafamı tekrar kaldırdım ve güneşin battığı yönü sol tarafıma aldım. Böylece dümdüz gittiğimde kuzeydeki dağlara yakın evime ulaşabilirdim.

Birkaç adım attıktan sonra iğrenç bir koku aldım. Tanıdık bir koku gibi geldi, sonra hatırladım. Domuzun leşi de aynı böyle kokuyordu. O kadar kötüydü ki insanı kusturacak gibiydi. Bir süre yürüdüm ve kokunun gittikçe geride kalacağını düşündüm.

İyice ilerlemiştim ve ormandan çıkmaya yaklaştığımı düşünmeye başlamıştım ki tekrar yukarıya baktım. Güneşin batmaya iyice yakın olduğunu gördüm ve batının solumda değil arkamda kaldığını ağaçların arasından zor gördüm. Bir yerden dönmüş ve unutmuş olmalıyım diye düşündüm. Tekrar kuzeyi buldum ve yürümeye başladım.

Yürüdükçe iğrenç koku artıyordu. Hava iyice kararmıştı. Güneşle yolumu bulmam iyice zorlaşmıştı. Etraftaki izlere biraz dikkat edince anladım ki daireler çizip duruyorum. Başka bir yöntem denemeliyim diye düşünerek gelirken takip ettiğim izleri aradım. İzleri ararken fark ettim ki hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir hayvan sesi yok, kuş bile. Tüm gün ormanda gezmeme rağmen bir tane bile hayvan görmediğim aklıma geldi. Bir tane yaban domuzu vardı o da telef olmuştu.

Giderek artan iğrenç koku ve sessizliğe yolumu bulamadığım gerçeği eklendikçe deliye dönüyordum. Benim gibi deneyimli bir avcının yolunu bulamaması imkansız. Hayatım ormanlarda geçti benim. İz bularak ve avlanarak. Ama bu orman farklıydı. Ağaçları, havası, kokusu, hissi... Sanırım buraya hiç gelmemeliydim.

Belki de akşamı burada geçirmeliyim diye düşündüm. Korunaklı, yüksek bir yer bulma umuduyla etrafta biraz gezindim. Gezinirken de birkaç dal topladım, sonra ateş yakarsam diye.

Tiksindirici koku giderek artıyordu. Sebebini anlamadığım bu koku giderek beni çıldırtmaya başlamıştı. Orman giderek kararmıştı. Sık ağaçlar yüzünden içeriye pek ışık girmiyordu ve nereye basacağımı seçmek iyice zorlaşmıştı. Hala hiçbir hayvan görmemiştim ve hiçbir kuşun şarkısı da duyulmuyordu.

Ağaçların arasından bir ses geldi. Ya da ben öyle sandım. Çok uzak değildi. Bir çıtırtı, yaprak çıtırtısı. Normalde duyamayacağım bir sesi kolayca duyduğum gerçeğiyle ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu çıtırtı kulağımda değil göğsümde yankılanmıştı adeta. O kadar sessizleşmişti ki etrafım, ara sıra kendi nefesimin sesini duyabildiğimi düşünüyorum. İyi değilim, kendime gelmem gerek.

Güzel ve yüksek bir açıklık bulduğumu düşündüm. Dalları bırakıp etrafa bakındım ve biraz yürüdüm. Adım seslerimi duyabiliyordum, ama bir tanesi fazlaydı. Bir anlığına durdum, ben durduktan sonra bir adım sesi daha geldi. Biri beni izliyordu, takip ediyordu. Yoksa yakalandım mı? Kaçak av demek risk demek ama bu ormanda kimseciklerin olmadığını sanıyordum. Etrafıma bakındım, hiçbir şey göremiyordum. Hava çok karanlıktı. Kalbim hızlandı.

O an fark ettim. Bu ormanda ben avcı değildim. Bu ormanda ben avdım.

Bir şey dokundu bana. Göğsümün üstünde bir ağırlık... ama gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Revision #1
Created 19 May 2025 17:29:12 by Kerem
Updated 19 May 2025 17:30:22 by Kerem